Вночі, коли зорі ридають, в долину самотню я біг,
Нам любу в ті дні, коли світ мені теплим в очах був твоїх;
І думаю я: якщо душам є дано з засвіття прийти
Туди, де цвіли їх утіхи, прийшла б і рекла мені ти,
Що наша любов пам'ятається навіть в оселях святих.

Я пісню буйну заспівав би, що нас поривала у вись
За днів, коли в нас голоси підіймались і струнко плелись.
В долині луна покотилась, вторує молитві терпкій,
І мислю я: люба! це голос із царства небесного твій
Шле відповідь слабу на звуки, такі дорогі нам колись.

Перекладач: Михайло Орест